

"Me sairastamme kirjaa!"

Tuo otsikon sanonta on peräisin asiakkaana tutuksi tulleelta, rakkaalta veljeltä, eräältä virolaiselta helluntaisaarnaajalta. Hän totesi kerran näin minulle, kun keskustelimme yhteisestä intohimostamme kristillisen kirjan säilyttämisen puolesta. Hän murehti sitä että me suomalaiset kristityt emme ymmärrä mikä valtava aarteisto vanhat hengelliset kirjamme ovat. Virossa hävitettiin valtava määrä Neuvosto-Viron aikana kristillistä kirjallisuutta. Ystäväni on yrittänyt etsiä ja säilyttää edes pienen osan löytämästään.

Tänään ystäväni vieraili taas putiikissani ja suri sitä että Virossa uskovaiset eivät enää juuri lue kirjoja. Oli ikävä todeta hänelle että Suomessa on nähtävissä samanlaista "kylläntymistä". On tapahtunut hurjan suuri muutos viimeisten viiden vuoden aikana.

Ikävä kyllä tämä ilmiö taitaa olla myös Raamatun lukemisen suhteen voimistumassa. Siitä kirjoittaa Kirkonkellarin pääkirjoituksessa Kari Latvus otsikolla "Raamattutaantumien aika". Hän kirjoittaa mm. näin "Luterilaiselle kristillisyydelle Raamattu on iso asia, joten nyt on aika soittaa varoituskelloja. Raamattu ja sen monipuolinen käyttäminen jää kirkon matkasta liian usein syrjään."

Noiden Kari Latvuksen mainitsemien varoituskellojen soisi soivan myös yksityisen kristityn suhtautumisessa Raamattuun ja hyvän hengellisen kirjallisuuden lukemiseen.

Kari Latvuksen kirjoituksen voi lukea osoitteessa: <http://kirkonkellari.fi/?p=1670>

Minä jatkan tätä "kirjojen sairastamista" täällä Pokstaavin myymälässä jatkuvasti kasvavien kirjapinojen keskellä.

Matti Kettunen